

Κυριακή 19η Μαΐου 2024

Τῶν Μυροφόρων.

(Μάρκ. 15, 43 – 16, 8).

«ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε» (Μάρκ. 16, 6).

Τό μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης καί τή δύναμη τῆς Ἀνάστασης γιορτάζουμε σήμερα. Σήμερα, πού ἡ Κυριακή εἶναι ἀφιερωμένη στούς Μυροφόρους καί στίς Μυροφόρες, καταλαβαίνουμε ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ δρόμος πρός τήν Ἀνάσταση.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἀπό Ἀριμαθαίας τόν κάνει νά φροντίσει μέ στοργή τό νεκρό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καί νά τό ἐναποθέσει στό κενό καινό μνημεῖο. Αὐτό τό μνημεῖο σέ τρεῖς ἡμέρες θά ἀδειάσει, γιά νά γίνει ὁ ζωοπάροχος Πανάγιος Τάφος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀγάπη τῶν Μυροφόρων γυναικῶν γιά τόν γλυκύτατο Διδάσκαλο τίς

φέρει χαράματα «τῆς μιᾶς σαββάτων» στό μνημα τοῦ Ἐσταυρωμένου, γιά νά ἀκούσουν ἀπό τόν ἀρχάγγελο Γαβριήλ: «ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε»! Ἡ ἀγάπη δίνει κίνητρο, ξεπερνάει ἐμπόδια, ἀποτελεῖ ἔμπνευση, μετατρέπεται σέ δύναμη, καρποφορεῖ τήν Ἀνάσταση.

Αὐτές οἱ εὐλογημένες γυναῖκες ἀκούσαν τό: «ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε», ἐπειδή οἱ καρδιές τους γέμιζαν ἀπό ἀγάπη. Μόνον οἱ καρδιές πού ἀγαποῦν ἀντέχουν τήν Ἀνάσταση. Ἡ Ἀνάσταση εἶναι πολύ σκληρή γιά τίς σκληρές καρδιές. Ἡ Ἀνάσταση εἶναι ἐπικίνδυνη γιά τούς στενόκαρδους ἀνθρώπους. Ἡ Ἀνάσταση συντρίβει τά δεδομένα, γκρεμίζει τά αὐτονόητα, διαλύει τή στενή λογική, ἀνοίγει ἄλλες προοπτικές, δημιουργεῖ καινούργιες ὑποχρεώσεις. Ὁ ἄνθρωπος πού ζεῖ τή ζωή του πεζά, χωρίς ἐλπίδα, χωρίς πνευματικές χαρές, χωρίς μετάνοια, χωρίς ψυχικά ἀνοίγματα, ἀπορρίπτει τήν Ἀνάσταση. Τήν

ἀπορρίπτει διότι τόν φοβίζεται. Μέ τήν Ἀνάσταση ξεκινάει ἡ αἰώνια ζωή. Ἡ προοπτική αὐτή εἶναι τρομακτική γιά κάποιον πού σκέφτεται μόνο τό ἐδῶ καί τό τώρα. Τρομάζει μέ τά ὕψη τοῦ οὐρανοῦ ὅποιος ἀρέσκεται στήν ἀσφάλεια τῆς λάσπης. Μέ τήν Ἀνάσταση ὅλα γίνονται καινούργια. Ὅλα ἀλλάζουν. Ὅλα ἀξιολογοῦνται ἀπό τήν ἀρχή. Ἡ Ἀνάσταση εἶναι ἐπικίνδυνη, διότι κάνει ὅλα τά σημαντικά αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἀσήμαντα. Μόνον ὅ,τι ἀντέχει μετά τήν Ἀνάσταση εἶναι σπουδαῖο. Τό μόνο πού ἀντέχει μπροστά στήν Ἀνάσταση εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ δρόμος πρὸς τήν Ἀνάσταση καί ἡ ζωή μετά τήν Ἀνάσταση.

Οἱ ζωές τῶν Μυροφόρων εἶναι γεμάτες ἀγάπη. Ἀγαποῦν τόν Ἰησοῦ ἕως θυσίας. Τόν ἀγαποῦν χωρίς τίς δεσμεύσεις τῆς λογικῆς, χωρίς τούς φόβους τοῦ βολέματος, χωρίς τούς καιροσκοπισμούς τοῦ ἐγωισμοῦ, χωρίς τούς

ὕπολογισμούς τοῦ κόσμου ἢ τῆς κοινωνίας. Τόν ἀγαποῦν ὡς δικό τους πρόσωπο, ὡς φίλο, ὡς ἀδελφό, ὡς πατέρα, ὡς δάσκαλο, ὡς τόν μεγάλο πόθο καί ἔρωτα τῆς καρδιάς τους. Αὐτή ἡ ἀγάπη ἀνοίγει τά αὐτιά τους γιά νά ἀκούσουν τό: «ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ᾧδε». Ἀνοίγει καί τήν καρδιά τους, γιά νά καταλάβουν τό νόημα τοῦ ἀγγελικοῦ λόγου. Ἡ ἀγάπη πού διαθέτουν μεταμορφώνει τήν ὕπαρξή τους. Ἀλλάζουν ἀπό τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί γίνονται ἀναστημένοι καί ἀναστάσιμοι ἄνθρωποι. Ἀναστημένοι, διότι ξαναγεννιοῦνται μέσα στό φῶς καί στή χάρη τοῦ Χριστοῦ. Ἀναστάσιμοι, διότι ἡ ἀναγέννηση αὐτή δέν εἶναι ἓνα στιγμιαῖο γεγονός ἀλλά ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τους γιά πάντα. Ἡ ἀγάπη ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στήν ἀνάσταση ἀπό τήν ἁμαρτία. Ὁ ἀναγεννημένος ἄνθρωπος βιώνει τήν ἀγάπη ὡς ἀνάγκη του, γι' αὐτό ἡ ἀνάσταση δέν εἶναι γεγονός ἀλλά τρόπος ζωῆς. Εἶναι ἡ ἀναστάσιμη ζωή τῆς ἀγάπης.

Ὁ κόσμος νεκρώνεται καθημερινά ἀπό τήν ἁμαρτία, ἡ ὁποία φαίνεται συνεχῶς νά θριαμβεύει. Οἱ ἄνθρωποι φθείρονται ἀπό τά πάθη καί τίς ἐξαρτήσεις τους. Κατατρῶγονται ἀπό τίς ἐπιθυμίες τους. Διαλύονται ἀπό τίς συγκρούσεις τῶν δικαιωμάτων τους. Τά πολλά «θέλω» ὀδηγοῦν στή δυστυχία. Τά πολλά «δικαιοῦμαι» ὀδηγοῦν στή μοναξιά. Οἱ συγκρούσεις, ἡ παράλογη βία, ἡ ἀπύθμενη ἀνηθικότητα, ἡ ἀδίστακτη κυνικότητα, ἡ ἀπάνθρωπη ἀδιαφορία γιά τόν ἄλλο εἶναι οἱ αἰτίες γιά τίς πληγές τῶν ἀνθρώπων καί γιά τήν ἀπονέκρωση τῶν προσώπων. Ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄτομο, ὡς μονάδα προσπαθεῖ νά ἐπιβιώσει, ἀλλά ξεχνάει νά ζήσει. Ἡ ζωή γίνεται βιολογικό περιστατικό καί ὄχι πνευματικό πανηγύρι. Ἡ ζωή του ὅλη εἶναι δύο ἡμερομηνίες καί μιά παύλα. Δέν εἶναι χαρούμενη πορεία καί λυτρωτική συνάντηση μέ τόν Σωτήρα Χριστό. Χωρίς ἀγάπη δέν ὑπάρχει Ἀνάσταση. Χωρίς Ἀνάσταση δέν ὑπάρχει ζωή.

Οἱ Μυροφόροι καί οἱ Μυροφόρες τῆς σημερινῆς Κυριακῆς μᾶς καλοῦν νά βαδίσουμε μαζί τους στό μονοπάτι τῆς ἀγάπης. Νά δραπετεύσουμε ἀπό τά στενά ὄρια τοῦ ἑαυτοῦ μας καί νά ἀνοιχτοῦμε στήν ἀπεραντοσύνη τῆς προσφορᾶς καί τῆς θυσίας. Οἱ ἄνθρωποι γύρω μας χρειάζονται στοργή καί φροντίδα. Ὑπάρχει μεγάλη ἀνάγκη γιά ἀγκαλιά καί χαμόγελο. Ζητοῦν τά παιδιά μας νά τά μορφώσουμε ἀληθινά. Ζητοῦν οἱ γέροντες τήν ἀνοχή καί τήν ὑπομονή μας. Ζητοῦν οἱ σωματικά καί ψυχικά ἀσθενεῖς τή συμπαράστασή μας. Ζητοῦν οἱ πονεμένοι τήν παρηγοριά. Ζητοῦν οἱ ἐμπερίστατοι μία μπουκιά φαγητό, ἕνα καθαρό ροῦχο, λίγα χρήματα, γιά νά μή χάσουν ἐντελῶς τήν ἀξιοπρέπειά τους. Ζητοῦν οἱ μοναχικοί ἕνα λόγο, μία πρόσκληση, μία ἐπίσκεψη, μία βόλτα στόν περίπατο τῆς ἀδελφосύνης. Ζητοῦν οἱ ἐνοχικοί μία ἀνακούφιση ἢ μία καθοδήγηση στό πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ, μέσα στήν κάθαρση τῆς

ἐξομολόγησης. Ἡ ἀγάπη δέν ἔχει ὅρια. Δέν χρειάζεται πολλά καί ὁμορφα λόγια. Εἶναι ἡ ἀληθινή ζωή. Εἶναι ὁ λόγος πού ἔγινε ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί ὁ λόγος πού ὑπάρχει ἡ Ἀνάσταση ὡς τρόπος ζωῆς.

Ὁ Ἄγγελος φωνάζει σέ ὅλους μας: «ἠγγέρθη, οὐκ ἔστιν ᾧδε»! Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε. Δέν εἶναι στόν τάφο. Κανένας τάφος δέν μπορεῖ νά κρατήσῃ τόν Ἀρχηγό τῆς Ζωῆς. Αὐτόν τόν Ἀναστημένο Χριστό τρέχουμε ὅλοι οἱ πιστοί νά συναντήσουμε μέσω τῆς ἀγάπης, γιά νά συναναστηθοῦμε μαζί Του καί νά ζήσουμε στήν αἰωνιότητα. Ἀμήν.